

12 11 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
16 15 14 13
17
24 23 22 21 20 19 18
30 29 28 27 26 25
35 34 33 32 31
37 36
44 43 42 41 40 39 38
49 48 47 46 45
50
52
57
62 61 60 59 58 57
64 63
69 68 67 66 65
70
71

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה "תשבץ 1748". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאוזן:

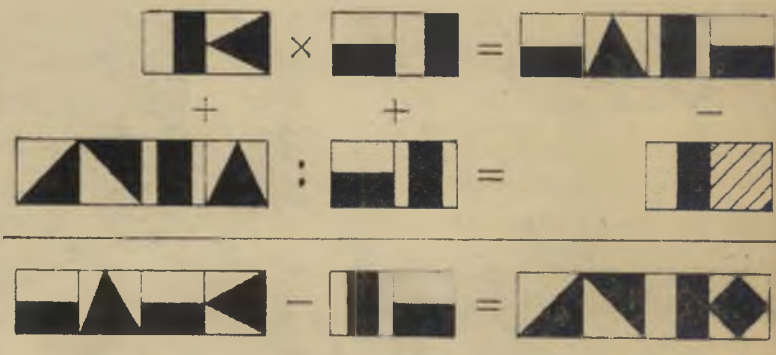
- 1) הוגה דעות. 7) נער שמלאו לו י"ג שנה (כ"מ). 13) גבעה קטנה. 14) עוזר שר החוץ האמריקאי למזרח התיכון. 16) לשון רבים (ר"ת). 17) שאלה ששואלים בפסח. 18) תואר נצולה הלוגי. 20) קח מפה. 31) דירה בארמית. 22) מרכז. 24) מטבע סיני. 25) גזול, חומס. 27) מין נמר. 29) קולע. 31) פראי. 32) מחורר. 33) הזו ה' צידה. 35) גופש. 36) נקר וחפש. 37) מס' מר עץ. 38) זאת בארמית. 39) מיהרו. 41) מסולם התווים. 58) נשיר. 60) ישלח מחנה. 48) מלאכת הבמאי. 50) הבערת אש. 51) דמות נשית מאלף לילה ולילה. 52) לחץ, בסיוגון תנ"כי. 53) יערב. 56) נוכל. 57) מסולם התווים. 58) נשיר. 60) ישלח לכתובתו. 62) ישן. 63) תוארו הצבאי ה' אחרון של נאצר. 65) מטבע יפאני. 67) חרפה + אקדה בלועזית. 69) גב. 70) מבולבלת. 71) גאווה.

מאונך:

- 1) לפתע. 2) שם מנועל מפורסם. 3) קיצור של וגומר בלי וו. 4) עיוור. 5) אגרטל בלועזית. 6) מדינאי יחני. 7) כינוי לבית המקדש. 8) כפי הבהמה. 9) חבורת שרים, מקהלה. 10) יום בלי סוף. 11) נהר באפריקה. 12) פרשן מדיני וצבאי בארץ. 15) שוקולד שויצ'י מפורסם (כ"ח). 19) חור. 10) התכופת. 23) קול עבה. 24) קצה מיותר. 26) מכינוי הרקפת. 27) כמו 31) מאוזן. 28) תולעת אוכלת צמר. 30) כינוי לשוד אכזרי. 32) רדאי. 34) חומר בנייה. 38) צורת תעופה (כ"מ). 40) לאר' מנות קנאית. 42) לזה שואף משה דיין. 44) מין טוב של זיתים. 45) כותבי שירה. 46) נוטה לפתק. 47) חפרו. 48) אוהב לבי חור. 49) תכונת הגאמן. 54) בן-עיר. 55) שארית (כ"מ). 59) צורה הנרסית. 61) כיסה בעבים (כ"מ). 64) שער בערבית. 66) זע. 67) בתוכם. 68) ראשי תיבות של ראשי תיבות. 69) כמו 69) מאוזן.

חשבץ 1748

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הסיפרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפורה מייצג כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין על-גבי תגלוייה: "חשבץ 1748". הפיתרון צריך להכיל את כל התרגיל במיספרים. המועד האחרון למישלוח הפיתרון — 10.3.1971.

בין הפותרים נבחרו יוגרלו פרסי כסף של 20 ל"י ועוד 3 פרסי ספרים.

במדינה

הממשלה המוהיקאנית האחרונה נגד פלסטין

בראיון שלה בשבועון ניוזוויק חזרה גול-דה מאיר השבוע בתוקף עקשני על התנגדותה הסוטאלית למדינה פלסטינית בגדה המערבית. קבעה גולדה, החלסית: אין מקום לשלוש מדינות בין עיראק והים. נראה שגולדה מאיר נשארה הלוחמת ה' אחרונה, המחזיקה בהתנגדות סוטאלית ל' רעיון הכובש את העולם. שאר המתנגדים קיפלו את דגליהם:

המדרך היסודי הודיע השבוע כי אינו מתנגד להקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת עזה. "אם הפלסטינים יחליטו להקימה".

הנשיא זיכרון הודיע, באיגרוזו לקונגרס, כי לא יתכן להשיג שלום בר-קיימא במזרח התיכון. "מבלי לפלל ב' שאיפות החוקיות של העם הפלסטיני". זוהי הכרה רשמית ומלאה מצד הסמכות העליונה בארצות-הברית בקיומו ובזכותו של "העם הפלסטיני".

הכנייה הכשרה. יתכן שיש משמ' עות רבה עוד יותר למיפנה שחל, למרות כל ההכחשות וההכרזות המפוצצות, בקרב אירגוני הפידאיון עצמם. מיפנה זה עדיין מוסתר מאחורי הקלעים.

אחד האישים הבולטים ביותר במחנה זה, שאפיא אל-ח'ת, נציגו של יאסר עראפאת בבירות, היה ידוע כאוייב מושבע של רעיון המדינה הפלסטינית בגדה ובעזה. ב' ראיון מוקלט לרדיו הפיני, ולאחר מכן ב' שיחתו עם דנה זוהר (העולם הזה 1718). גינה אל-ח'ת בחריפות את מה שכינה "תוכנית אבנר", כמלכות ציונית, בגידה בעם הפלסטיני, וכז'.

השבוע פירסם אל-ח'ת בעיתון ביירוטי הכרזה בעלת משמעות עצומה: הוא קבע שאם יושג הסכמ' שלום, "לא יעלה על ה' דעת שהגדה המערבית תחזור לשלטון חוסיין".

האלטרנטיבה המסתברת: הקמת מדינה פלסטינית עצמאית, לפי אותה תוכנית ש' אותה נהג לגנות.

הדבר אישר בצורה חותכת את טעמתי של עוזר שר-החוץ האמריקאי ג'וזף פיסקה, כי במחנה הפידאיון רבים עתה האישים המוכנים לדריקים עם מדינת ישראל, ב' מיסגרת הסדר-שלום שיקים מדינה פלס-טינית.

משטרה

"שם החוקר האלמוני שהיכה עציר: רחמים לוי"

השערווריליה שפוצץ השבוע הסטודנט ה' ירושלמי יגאל תמיר (23), היתה יכולה להיות רבתי-עוצמה. אלא שהיא לקתה ב' חסר: במכתב הגלוי שפירסם לשר המש' טרה, בו האשים כי ראה במר-עיניו כיצד משתמשים שוטרי הבירה במכות-רצח נגד עצירים — לא ציין את שמות האשמים. הוא תיקן ליקוי זה, מאוחר יותר, ב' ראיון עם כתב העולם הזה. "שם החוקר שאותו אני מאשים במכות הוא רחמים לוי", גילה.

גילויו של תמיר המזוקן, שנה א' מדעי המדינה, היו חמורים ביותר, קבעו כי ב' משטרת ירושלים נוהגים להכות עצירים. לא היתה זו הפעם הראשונה שהאשמה זו מועלית. משטרת ירושלים מקובלת זה שנים, בחוגים הנזקקים לשירותיה, משני עברי הסורג, כ"משטרה מרביצה". בהאש' מותיו הפעם של תמיר היתה חומרתית, מאחר שהוא לא היה סתם עוד עבריין שהתלונן כי חטף מכות, וניתן היה לשקול את אימנתו לעומת הכחשות המשטרה. תמיר דיווח על שני מיקרים שראה ידיו שלו, ועל מיקרה שלישי שראה הוא עצמו. "אשכור לך את הפרצוף". לאחר ש' ראה כיצד היכה רחמים לוי, חוקר מחד לקת החקירות של משטרת ירושלים, עציר כבול במסדרון בית-המשפט, ולאחר שלוי זה סירב להודות, פנה הסטודנט הנדהם למשטרה, ביקש להתלונן. "שלוש פעמים סיפרתי את הסיפור במחלקת החקירות ב' (המש' בעמוד 26)

הפנתרים השחורים

שאגו — מי לא יירא?

המימסד כולו.

מראש הממשלה ומטה.

נחרדו לפתע.

ני הצעירים נצמדו לקיר הבית, בקרן הרחוב, סקרו בזהירות את ה' גוף מעבר לפינה. רק לאחר שנוכחו כי השטח פנוי, פנו בצעד מהיר לעבר בניין העירייה. אחד מהם, יצחק מויאל, מרח ב' זריות על הקיר דבק, במברשת אותה טבל בדלי שבדיו. השני מיהר והדביק על ה' שטח המרות כרוז צהבה, שבראשו זעקה באותיות שחורות שמנות המילה דו! לפתע, מתוך האומה, צץ מאחורי ה' צעירים שוטר. הוא לא טרח לקרוא את ה' כרוז. הוא כבר הכירו. לאחר שביקש מה' צעירים להודות, הזעיק נידת והובילם ל' תחנת המשטרה. למבוגרים מבין עוברי האורח שחלפו או-תה שעה ברחבה שלפני בניין עיריית ירוש'

עצור בדרגוץ הפליל —

ליים, היתה הסצינה מוכרת. אלא שלא ה' תה זו סצינה מלפני 24 שנים. הצעירים לא השתייכו לאחת ממחותרות היישוב העברי, והשוטר לא היה שוטר המנדט הבריטי. הסצינה התרחשה השבוע, והצעירים ש' נעצרו השתייכו לגוף, שלפני שמונה שבו-עות לא שמע עליו עדיין איש בארץ — לפני שישה שבועות, כאשר שמעו עליו ל' ראשונה, העלה רק חיוך של ביטול בין רבים וטובים — והשבוע גרם ל' הזעקה של ראש הממשלה בכבודה ובעצ' מה, שכינסה ישיבת חירום כדי לדון בו. היו אלה הפנתרים השחורים.

המקופחים

לא ישתקו

ברו, שהפיצו הפנתרים השחורים בחוצות ירושלים, הם התריעו על ה' קיסוח והאפלייה המופנים נגדם ונגד סבי-בם, קראו לירושלמים להצטרף להפגנה שתיכננו ליום הרביעי השבוע. למי שעקב אחרי הפופעם על הבמה (העולם הזה 1743) לא בביטול, אלא מתוך דאגה חמורה, גר-כח אות האזהרה הארום שהדליקה הופעת הבכורה שלהם — אות אזהרה שבישר כי ישראל המקופחת לא תמיד תשתק — לא היתה ההפגנה המתוכננת בבחינת הפתעה. היא היתה חלק מתוכנית פעולה שנקבעה מראש — ושעתה הגיע זמן הביצוע שלה. לא כך חשבה משטרת ירושלים, שניסתה לכטל את ההפגנה, בשלב ראשון, באמצעים לא רציניים. כאשר סרו שניים מהחבורה לבניין מטה משטרת ירושלים, לבקש רש' יוון לעריכת הפגנה בכיכר מנורה, השיב להם אחד הקצינים: "מה אתם באים כל